

Οι Τεσσαράκοντα και η Τεσσαρακοστή, η παγωνιά και ο πόλεμος

/ [Γνώμες](#)

Τοῦ Μητροπολίτου Καστορίας Καλλινίκου

Διάγουμε τήν πρώτη ἐβδομάδα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί ἐδῶ στήν Καστοριά καί τήν λίμνη της οἱ καιρικές συνθῆκες θυμίζουν τήν παγωνιά τῆς λίμνης τῆς Σεβαστείας, ὅπου μαρτύρησαν οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, σάν σήμερα, 9 Μαρτίου.

Καί πέρα ἀπό τήν παγωνιά τήν ἀτμοσφαιρική, μιά ἄλλη ἰσχυρότερη παγωνιά διαπερνᾷ τήν ραχοκοκκαλιά ὅλης τῆς Οἰκουμένης: ἡ παγωνιά τοῦ ἀδελφοκτόνου πολέμου στήν Οὐκρανία.

Αὐτή τήν χειμωνιάτικη, λοιπόν, ἡμέρα (ἂν καί ἄνοιξη, ἡμερολογιακά) λάμπει ἡ μνήμη τῶν ἁγίων αὐτῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων στρατιωτῶν πού μαρτύρησαν στήν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβαστείας, πρὸς τοὺς ὁποίους στρέφουμε τά βλέμματά μας.

*

Οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα δέχθηκαν τό στεφάνι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καί ἀξιώθηκαν νά ὑμνηθοῦν ἀπό τό στόμα καί τήν γραφίδα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, μέ ἕναν λόγο

του πού είναι θεόπνευστος, μνημειώδης, γλαφυρός, παρακλητικός, και νομίζω ότι αξίζει να τον διαβάσει κάθε Χριστιανός και κάθε ένας που αγαπά την παράδοση, αλλά και την ένδοξη ελληνική γλώσσα.

Ποιός, άλλωστε, μπορεί να επαινέσει αξίως τους αγίους αν δεν είναι και ο ίδιος αγίος; Ποιός μπορεί να μιλήσει για το Πνεῦμα χωρίς Πνεῦμα;

Όπως, ποιός μπορεί να μιλήσει για έναν μεγάλο επιστήμονα, αν και ο ίδιος δεν είναι επιστήμονας; Και ποιός μπορεί να μιλήσει για έναν στρατηγό, αν ο ίδιος δεν γνωρίζει από πόλεμο;

Έτσι, μόνον έξωτερικά μπορεί κάποιος που δεν έχει Πνεῦμα Θεοῦ να μιλήσει για έναν Άγιο, αλλά και πάλι θά τον αδικήσει.

Ο «ψυχικός άνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, καὶ οὐ δύναται γινῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται. τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν» (Α΄ Κορ. β΄).

Θέλω σήμερα, μνήμη τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα, να υπενθυμίσω, ως λόγο παρακλήσεως και στηριγμοῦ, για ὅλα ὅσα συμβαίνουν και μᾶς πονοῦν και μᾶς τρομάζουν, κάποια ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν θεϊκό αὐτό λόγο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τοὺς Ἀγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρες.

*

Ὁ βίος τους ἐν συντομίᾳ

Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἦταν Χριστιανοὶ στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἀνακριθέντες κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Λικινίου στὴν πόλη τῆς Σεβαστείας, ὁμολόγησαν τὸν Χριστό. Ἀντιμετώπισαν τότε βασανιστήρια, τὸ τέλος τῶν ὁποίων ἦταν να παραμείνουν τὸ βράδυ γυμνοὶ πάνω στὴν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβαστείας, ἐνῶ στίς ἀκτές τῆς ἔκαιγαν προκλητικὰ θερμὰ λουτρά. Οἱ Μάρτυρες ἄντεξαν μέ χαρὰ τὸ μαρτύριο, ἐκτός ἀπὸ ἕναν πού λιποψύχησε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ λουτρό, ὅπου ὁμως πέθανε ἀμέσως ἀπὸ τὴν διαφορά τῆς θερμοκρατίας. Τὴν θέση του ἔλαβε ὁ φρουρὸς τους, πού εἶδε να κατεβαίνουν σαράντα φωτεινὰ στεφάνια ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ ἔτρεξε να λάβει τὸ ἕνα πού ἔχασε ὁ λιποψυχήσας. Ἡ μητέρα μάλιστα τοὺς νεώτερου μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ζοῦσε ἀκόμη τὸ πρωί, φοβούμενη μήπως οἱ βασανιστὲς τὸν πλανήσουν καὶ τὸν κρατήσουν μόνο του γιὰ να τὸν μεταπείσουν να ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, τὸν ἀκολούθησε καὶ τὸν συναρίθμησε μέ τοὺς ὑπολοίπους Μάρτυρες, καὶ ἔτσι τελειώθηκαν ὅλοι μαζί.

*

Άποσπάσματα από τόν λόγο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

Ὁ ἀριθμός Τεσσαράκοντα

...Ἐμεῖς δέν πρόκειται νά θαυμάσουμε ἕναν, οὔτε μόνον δύο, οὔτε μέχρι δέκα φθάνει ὁ ἀριθμός τῶν μακαριζομένων, ἀλλά τεσσαράκοντα ἄνδρες, ὡς ἔχοντες μία ψυχή σέ διαιρεμένα σώματα, μέ μία σύμπνοια καί ὁμόνοια τῆς πίστεως, μία ἐπέδειξαν καί πρὸς τὰ βάσανα καρτερία καί τόν ὑπέρ τῆς ἀληθείας ἀγώνα.

Ὅλοι ἕνας κοντά στόν ἄλλον, ἴσοι στήν γνώμη, ἴσοι στήν ἄθληση, γι' αὐτό καί καταξιώθηκαν νά λάβουν ὁμότιμα στεφάνια τῆς δόξης. Ποιός λόγος θά μπορούσε νά περιγράψει τήν ἀξία τους; Οὔτε τεσσαράκοντα γλῶσσες θά ἀρκοῦσαν νά ἀνυμνήσουν τήν ἀρετή τόσων μεγάλων ἀνδρῶν. Ἐστω καί ἂν ἦταν ἕνας ὁ θαυμαζόμενος, θά ἀρκοῦσε νά κατανικήσει τήν δύναμη τῶν δικῶν μας λόγων, πολύ περισσότερο τώρα πού εἶναι τέτοιο πλῆθος, φάλαγγα στρατιωτική, παράταξη δυσκαταγώνιστη, ἐξ ἴσου ἀνίκητη καί στούς πολέμους καί στούς ἐπαίνους ἀφθαστη.

Ἡ πατρίδα τους

Δέν ἦταν μία ἡ πατρίδα τῶν ἁγίων, γιατί ὁ καθένας προερχόταν ἀπό διαφορετικό τόπο. Τί λοιπόν; Θά τοὺς ποῦμε ἀπάτριδες ἢ μήπως πολίτες τῆς οἰκουμένης; Γιατί ὅπως στίς συνεισφορές τῶν ἐράνων ὅσα καταβάλλονται ἀπό τόν καθένα γίνονται κοινά γιά ὅλους, ἔτσι καί γιά τοὺς μακάριους αὐτοὺς ἡ πατρίδα τοῦ καθενός εἶναι κοινή γιά ὅλους, καί ὅλοι προερχόμενοι ἀπό παντοῦ ἀνταποδίδουν ὁ ἕνας στόν ἄλλον τήν πατρίδα πού τοὺς προσέφερε.

Καί γιατί θά πρέπει νά ἀναζητοῦμε τίς πατρίδες πού βρίσκονται ἐδῶ κάτω, καί ὅχι νά ἐννοήσουμε ποιά εἶναι ἡ τωρινή τους πόλη; Πόλη, λοιπόν, τῶν μαρτύρων εἶναι ἡ πόλη τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τεχνίτης καί δημιουργός εἶναι ὁ Θεός, ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ ἐλεύθερη, ἡ μητέρα τοῦ Παύλου καί τῶν ὁμοίων του.

Τό δέ κατ' ἄνθρωπον γένος τοῦ καθενός εἶναι διαφορετικό, ἀλλά τό πνευματικό εἶναι ἕνα γιά ὅλους. Γιατί κοινός Πατέρας τους εἶναι ὁ Θεός καί ὅλοι εἶναι ἀδελφοί, ὅχι γιατί γεννήθηκαν ἀπό ἕναν ἢ μία, ἀλλά γιατί ἀπό τήν υἱοθεσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συναρμόσθηκαν μεταξύ τους μέ τήν ὁμόνοια τῆς ἀγάπης.

Οἱ ἀπειλές τῶν βασάνων

Ἐπειδὴ ἐξαγγέλθηκε τό ἄθεο ἐκεῖνο καί ἀσεβές διάταγμα, ἢ νά μήν ὁμολογοῦν τόν Χριστό ἢ νά ἀναμένουν κινδύνους, καί ἀπειλεῖτο κάθε εἶδους τιμωρία, καί ξεσηκώθηκε πολὺς θυμὸς καί θηριώδης ἀπὸ τοὺς κριτές τῆς ἀδικίας κατὰ τῶν εὐσεβῶν, μηχανορραφοῦνταν μάλιστα ἐπιβουλές καί δολοπλοκίες ἐναντίον τους καί ἐπιτηδεύονταν πολλὰ εἶδη βασανιστηρίων καί οἱ βασανιστές ἦταν ἀπαραίτητοι.

Ἐπειδὴ ἡ φωτιά ἦταν ἔτοιμη, τό ξίφος ἀκονιζόταν, ὁ σταυρὸς εἶχε στηθεῖ, ὁ λάκκος, ὁ τροχός, τὰ μαστίγια ἦταν ἔτοιμα.

Καί ἄλλοι (ἀπὸ τοὺς πρό ἐκείνους Χριστιανούς) ἔφευγαν, ἄλλοι ὑπέκυπταν, ἄλλοι κλονίζονταν, κάποιοι καί μόνον ἀπὸ τὴν δοκιμασία τῆς ἀπειλῆς κατατρόμαζαν, ἄλλοι καθὼς ἔφθασαν κοντὰ στὰ βασανιστήρια ἔπαθαν ἱλιγγο, ἄλλοι ἀφοῦ ἔμπαιναν στὸν ἀγῶνα, ἔπειτα ἀδυνατοῦσαν νά ὑπομείνουν ὡς τό τέλος τὰ βασανιστήρια καί λύγιζαν στό μέσον τῆς ἀθλήσεως, ὅπως ὅσοι κλυδωνίζονται στὴν θάλασσα καί χάνουν καί αὐτὰ τὰ ἐμπορεύματα τοῦ μόχθου τους.

Ἡ ὁμολογία τους

Τότε, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ ἀήττητοι καί γενναῖοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ παρουσιάσθηκαν στό μέσον, ἐνῶ ὁ ἄρχοντας τοὺς ἔδειχνε τό διάταγμα τοῦ βασιλέως καί ἀπαιτοῦσε τὴν ὑπακοή, μέ ἐλεύθερη τὴν φωνή εὐθαρσῶς καί ἀνδρείως, χωρὶς νά φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔβλεπαν καί χωρὶς νά τρομάξουν ἀπὸ τίς ἀπειλές, ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι Χριστιανοί.

Ὡ, μακάριες γλῶσσες, πού ἀφήσατε τὴν ἱερὴ ἐκείνη φωνή, τὴν ὁποία ὁ ἀέρας καθὼς τὴν δέχθηκε ἀγιάσθηκε, οἱ δὲ ἄγγελοι πού τὴν ἄκουσαν τὴν ἐπεκρότησαν, ὁ διάβολος μέ τοὺς δαίμονες τραυματίσθηκε, καί ὁ Κύριος τὴν κατέγραψε στὴν αἰωνιότητα.

Ἡ ἀπάντηση τῶν μαρτύρων στίς κολακεῖες καί τίς φοβέρες

Τί ἔκανε, λοιπόν, τότε ὁ κυρίαρχος; Γιατί ἦταν φοβερός καί πολυμήχανος νά μεταχειρίζεται τίς κολακεῖες καί νά μεταπείθει μέ τίς ἀπειλές. Στὴν ἀρχὴ τοὺς δελέαζε μέ κολακεῖες, προσπαθώντας νά παραλύσει τὸν τόνο τῆς εὐσεβείας τους... Καί μετὰ τοὺς ἀπειλοῦσε μέ πληγές καί θανάτους καί δοκιμασία ἀνήκουστων βασάνων...

Καί ἡ ἀπάντηση τῶν μαρτύρων: ...Μισῶ τὴν δωρεὰ πού προξενεῖ ζημίαν, οὔτε δέχομαι τιμὴ πού εἶναι μητέρα τῆς ἀτιμίας... Γιατί μικρολογεῖς προσφέροντας λίγα

ἀπό τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου; Ἐμεῖς ὅλο τὸν κόσμο περιφρονήσαμε... Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐξισώνεται μέ τὴν αἰωνιότητα τῶν δικαίων. Γιατί αὐτὰ παρέρχονται, ἐνῶ τὰ δικά μας μένουν.

Μιά δωρεὰ ἐπιθυμῶ, τό στεφάνι τῆς δικαιοσύνης. Μιά δόξα λαχταρῶ, αὐτή τῆς αἰωνίου βασιλείας... Ἡ φωτιά τῆς κολάσεως εἶναι φοβερή, ἐνῶ αὐτή ἡ φωτιά μέ τὴν ὁποία μᾶς ἀπειλεῖς εἶναι ὁμόδουλή μας καί γνωρίζει νά σέβεται αὐτοῦς πού καταφρονοῦν τὰ εἶδωλα. Τίς πληγές σου τίς λογίζομαι σάν νηπιακά βέλη. Κτυπᾷς τό σῶμα, τό ὁποῖο ἂν ἀντέξει πιό πολύ θά στεφανωθεῖ λαμπρότερα, καί ἂν γρηγορότερα ὑποκύψει, θά φύγει ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τέτοιους σκληροὺς δικαστές, πού ἐνῶ ἔχετε ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσία τῶν σωμάτων, φιλονικεῖτε νά ἐξουσιάζετε καί τίς ψυχές...

Ἀλλὰ δὲν θά μᾶς βρεῖτε δειλοὺς, οὔτε φίλαυτους, οὔτε εὐκολοτρόμακτους, λόγω τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Θεό. Νὰ ἐμεῖς, ἔτοιμοι καί νὰ τροχισθοῦμε καί νὰ στρεβλωθοῦμε καί νὰ κατακακοῦμε καί νὰ δεχθοῦμε κάθε εἶδους βασανιστήριο.

Τό διά τοῦ ψύχους βασανιστήριο

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ ἀλαζόνας ἐκεῖνος καί βάρβαρος, μή ὑποφέροντας τὴν παρρησία τῶν ἀνδρῶν, βράζοντας ἀπὸ θυμό, σκεπτόταν τί τρόπο νά βρεῖ ὥστε νά τοὺς ἐτοιμάσει ἀργό καί πικρό θάνατο. Βρῆκε λοιπὸν τὸν τρόπο καί κυτάξτε πόσο φοβερό.

Ἀφοῦ, δηλαδή, παρατήρησε τό κλίμα τῆς περιοχῆς ὅτι ἦταν ψυχρό καί τὴν ἐποχὴ τοῦ ἔτους πού ἦταν χειμῶνας, καί ἀφοῦ περίμενε μιά νύκτα πού τό ψύχος θά ἦταν ἀκόμη περισσότερο, καθὼς μάλιστα φυσοῦσε βοριᾶς, διέταξε νά γυμνωθοῦν ὅλοι καί νά μένουν στήν ὑπαιθρο στό μέσον τῆς πόλης καί νά πεθάνουν ἀπὸ τὴν παγωνιά.

Ὅπωςδήποτε γνωρίζετε ὅσοι ἔχει πείρα ἀπὸ τὸν χειμῶνα, πόσο ἀφόρητο εἶναι αὐτό τό εἶδος τοῦ βασανιστηρίου...

Γιατί τό σῶμα πού θά ἐκτεθεῖ στό ψῦχος, πρῶτα ὅλο γίνεται μαυροκίτρινο καθὼς πῆζει τό αἷμα. Ἐπειτα τρέμει καί ἀναταράσσεται, τὰ δόντια κτυποῦν, οἱ ἴνες συσπῶνται καί ὅλο τό σῶμα συσπᾶται χωρὶς νά τό θέλει. Καί μιά ὀδύνη δυνατὴ καί πόνος ἀπερίγραπτος πού φθάνει μέχρι τό μεδούλι, δημιουργεῖ μιά δυσβάσταχτη αἴσθησις σέ αὐτοὺς πού παγώνουν. Ἐπειτα τό σῶμα ἀκρωτηριάζεται, καθὼς καίγονται τὰ ἄκρα σάν ἀπὸ φωτιά. Γιατί καθὼς φεύγει ἡ θερμότητα ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ σώματος καί συγκεντρώνεται στό βάθος, ἀφήνει τὰ μέλη ἀπὸ τὰ ὁποῖα φεύγει νεκρά, ἐνῶ σέ αὐτὰ πού συγκεντρώνεται προκαλεῖ πόνους, καθὼς πλησιάζει ὁ

θάνατος μέ τό πάγωμα.

Τότε λοιπόν καταδικάσθηκαν νά διανυκτερεύσουν στήν ὑπαιθρο, ὅταν ἡ λίμνη γύρω ἀπό τήν ὁποία ἡ πόλη ἦταν κτισμένη καί στήν ὁποία οἱ ἅγιοι ἀγωνίζονταν τά ἀγωνίσματα αὐτά εἶχε μεταβληθεῖ σέ ἵπποδρόμιο ἀπό τήν παγωνιά καί ἀπό τό πολύ κρύο εἶχε μεταβληθεῖ σέ ξηρά...

Ἡ ἀνάληψη τῆς εὐθύνης τῶν στρατιωτῶν

...Τί λοιπόν θά ἀνταποδώσουμε στόν Κύριο; Καί ὁ Κύριός μας ἐγυμνώθηκε. Μεγάλο πράγμα εἶναι νά πάθει ὁ δοῦλος ὅτι ὁ Κύριός του;

Μᾶλλον ἐμεῖς εἴμαστε πού γυμνώσαμε τόν Κύριο. Γιατί ἐκεῖνο τό τόλμημα τό ἔκαναν στρατιῶτες, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἔβγαλαν καί μοιράστηκαν τά ροῦχα του. Θά ἐξαλείψουμε λοιπόν ἐμεῖς τήν κατηγορία πού ἔχει καταγραφεῖ εἰς βάρος μας.

Δριμύς ὁ χειμῶν, ἀλλά γλυκὺς ὁ παράδεισος· ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλ' ἡδεῖα ἡ ἀνάπαυσις...

Σέ μιά νύκτα θά ἀνταλλάξουμε ὅλη τήν αἰωνιότητα.

Τεσσαράκοντα μάρτυρες, Τεσσαρακοστή νηστεία

Μιά ἦταν ἡ εὐχή ὅλων. Τεσσαράκοντα εἰσήλθαμε στό στάδιο, καί οἱ τεσσαράκοντα νά στεφανωθοῦμε, Δέσποτα. Ἄς μή λείπει ἀπό τόν ἀριθμό κανεῖς. Εἶναι τίμιος ἀριθμός, τόν ὁποῖον τίμησες Κύριε μέ τήν νηστεία τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ νομοθεσία ἦρθε στόν κόσμο. Μέ νηστεία τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὁ Ἥλιος ἀφοῦ ἀναζήτησε τόν Κύριο, ἐπέτυχε νά Τόν δεῖ...

Ἡ τελείωσή τους

...Καί ἔτσι, καθώς ξημέρωνε ἡ ἡμέρα, ἐνῶ ἀκόμη ὑπῆρχε πνοή στά σώματά τους, παραδόθηκαν στήν φωτιά καί τά λείψανά τους ἀπό τήν φωτιά ρίφθηκαν στόν ποταμό, ὥστε διὰ μέσου ὅλης τῆς κτίσεως νά διαπεράσει ἡ ἄθληση τῶν μακαρίων.

Στήν γῆ ἀγωνίσθηκαν, στόν ἀέρα ὑπέμειναν, στήν φωτιά παραδόθηκαν, τό νερό τούς ὑποδέχθηκε. Δικὴ τους ἦταν ἡ φωνή· περάσαμε μέσα ἀπό τήν φωτιά καί τό νερό καί μᾶς ἔφερες στήν ἀναψυχή.

Ἡ κοινὴ προστασία τῶν Τεσσαράκοντα

Καί τό παράδοξο εἶναι, ὅτι δέν ἐπισκέπτονται καθένas ξεχωριστά αὐτούς πού τούς δέχονται, ἀλλά (τούς ἐπισκέπτονται) ὅλοι μαζί ἐνωμένοι ὡς χορός.

ὦ, τί θαῦμα! Οὔτε εἶναι ἐλλιπεῖς στόν ἀριθμό, οὔτε δέχονται κάποια προσθήκη. Ἐάν τούς διαιρέσεις σέ ἑκατό, δέν ξεπερνοῦν τόν δικό τους ἀριθμό, καί ἐάν τούς συγκεντρώσεις σέ ἓνα, παραμένουν τεσσαράκοντα, ὅπως συμβαίνει μέ τήν φύση τῆς φωτιᾶς... Καί οἱ Τεσσαράκοντα εἶναι ὅλοι μαζί καί ὅλοι βρίσκονται στόν καθένα.

Ἡ ἀτελείωτη εὐεργεσία, ἡ μή δαπανώμενη χάρη, ἡ ἔτοιμη βοήθεια στούς Χριστιανούς, ἐκκλησία μαρτύρων, στρατός τροπαιοφόρων, χορός δοξολογούντων.

Τί δέν θά ἔκανες γιά νά βρεῖς κάπου ἓναν νά παρακαλέσει γιά σένα τόν Κύριον; Ἐδῶ εἶναι Τεσσαράκοντα, πού ἀναπέμπουν σύμφωνη προσευχή. ``Ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι στό ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ βρίσκεται μεταξύ τους``. Ὅπου εἶναι τεσσαράκοντα, ποιός ἀμφιβάλλει γιά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ;

Αὐτός πού θλίβεται καταφεύγει στούς Τεσσαράκοντα. Αὐτός πού χαίρεται σέ αὐτούς ἀποτρέχει...

Ἐδῶ ἡ εὐσεβής γυναίκα εὐχεται γιά τά παιδιά της. Ὅταν ξενιτεύεται ὁ ἄνδρας της, ζητᾷ τήν ἐπάνοδό του. Ζητᾷ τήν σωτηρία γιά τόν ἀσθενῆ.

Ἄς γίνουν τά αἰτήματά σας μαζί μέ τούς μάρτυρες...

Ἡ μητέρα τοῦ μάρτυρος

Ἐδειξε ἡ γενναία μητέρα ὅτι ἀνέθρεψε τό παιδί της μέ διδαχές εὐσεβείας μᾶλλον παρά μέ τό γάλα.

Καί αὐτός, ὁ μάρτυρας, ἀφοῦ ἀνατράφηκε ἔτσι, προπέμφθηκε ἀπό τήν εὐσεβῆ μητέρα του.

Ἡ νίκη τῶν Μαρτύρων

Ὁ δέ διάβολος ἔφυγε κατατροπιασμένος, γιατί ἀφοῦ κίνησε ὁλόκληρη τήν κτίση ἐναντίον τους, τά βρῆκε ὅλα τά νικῶνται ἀπό τήν ἀρετή τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων: τήν ἀνεμώδη νύκτα, τήν χειμωνιάτικη πατρίδα, τήν ἐποχή τοῦ ἔτους, τήν γύμνια τῶν σωμάτων.

ὼ, χορός ἅγιος! ὼ, σύνταγμα ἱερόν! ὼ, συνασπισμός ἀρραγής! ὼ, κοινοί φύλακες τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων!

Ἄγαθοί συμμετοχοί στίς φροντίδες, συνεργοί στήν προσευχή, δυνατώτατοι πρεσβευτές, ἀστέρες τῆς οἰκουμένης, ἄνθη τῶν ἐκκλησιῶν.

Ἵμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυπεν, ἀλλ' οὐρανός ὑπεδέξατο, ἠνοίγησαν ὑμῖν παραδείσου πύλαι.

*

Μιά εὐχή

Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, τό μαρτύριό τους, τό παράδειγμά τους, ἡ χάρη τους, ἡ μνήμη τους, ἡ συναντίληψή τους πρὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀποτελοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ τεράστια φορτία παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν ὁποία ἐπίσης μετέφεραν οἱ πρόσφυγες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καί δὴ ὅσοι προέρχονται ἀπὸ τὴν ἁγία γῆ τῆς Καππαδοκίας, τὴν γῆ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων.

Αὐτές τίς παγωμένες ἡμέρες τοῦ φετινοῦ χειμῶνος, πού γίνεται βαρύτερος ὄχι ἀπὸ τό περισσότερο κρύο, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν φρικτὸ πόλεμο πού παρακολουθοῦμε ἐνεοί καί ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά του καί στήν δική μας πατρίδα, ἃς παρακαλοῦμε τοὺς Ἁγίους Τεσσαράκοντα, νά πρεσβεύουν μέ μιά φωνή στὸν Κύριο γιὰ νά προστατεύει καί νά εὐλογεῖ τοὺς εἰρηνικοὺς ἀνθρώπους καί τὰ εἰρηνικά ἔθνη, πού μισοῦν τὸν πόλεμο, τὸν κάθε εἴδους πόλεμο, καί θέλουν νά διάγουν «ἡσυχὸ καί ἥρεμο βίον μέ κάθε εὐσέβεια καί σεμνότητα».